

bien navnlig for de mindre Landeieendomme, som det ærebe Medlem vistnok nærmest har havt for Sie, ikke paa nogen Maade kan afgive en Maalestok for Forrentningsværden. Der er navnlig i vor Tid og vil vistnok i nogle Aar være mange Omstændigheder, der kunne bevæge en Mand til at ombytte en bevægelig Capital med en fast Eiendom, der kan give ham en Stilling og et Erhverv. Jeg har seet ikke saa Tilfælde, hvor en Mand bitterligt har givet ikke saa ganske lidt af sin vægellige Formue bort for at faae en saadan Stilling, og han har slet ikke gjort Regning paa at have Renten af disse Penge. Naar man altsaa vil tage Salgsværden, saa kommer man efter mit Skjøn til at sætte hans aarlige Indtægt høiere, end den i Virkeligheden har været. Derimod forekommer det mig ikke, at den samme Betragtning kan gjøre sig gjældende, naar der er Tale om Forpagtning. Det er i alt Fald en saa vovelig Historie, at man ikke let vil kunne paavise, i alt Fald ikke som noget Almindeligt, at en Mand bitterligt skulde gaae ind paa en aarlig tilbagevendende Afgift, som er noget Andet end Afkast af Rente, naar det stod ham klart, at han ikke kunde svare den; men med Hensyn til Salg er der hos mig ikke den mindste Tvivl om, at til de Priser, man jævnlig sætter for smaa Landeieendomme, ville de med den Driftsbestand, hvori de for Tiden ere, mangen Gang umulig kunne bære Renten af, hvad de koste. Jeg tør altsaa næsten med Bestemthed sige, at denne Deel af Veiledningen ikke vil kunne komme til at staae i den nye. Der er endnu af det ærebe Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgtreds (S. Jørgensen) stillet et Ombringingsforslag baade til Contingent- og til Procentstyret, som jeg desværre ogsaa maa erklære mig aldeles bestemt imod, og jeg skal sige det ærebe Medlem Grunden dertil. Det er, fordi jeg har den Overbeviisning, at, dersom denne Bestemmelse kommer ind, da underminerer man hele Indkomstskattens Væsen, saaledes at man meget hellere kunde sige, at det skal have sit Forblivende ved Formue- og Leiligheds-skatten og ikke ved Indkomstskatten. Det ærebe Medlem ryfter paa Hovedet, men jeg seer ikke rettere, end at dette maa blive Resultatet af dette

Forslags Gjennemførelse. Det ærebe Medlem maa nemlig erindre, at de Medsættelser, som skee i Communen i Henhold til denne Paragraph, ikke kunne paaantes, og jeg tvivler aldeles ikke paa, at man ved de allerfleste vil finde, at Formue- og Leilighedsomstændighederne vare saadanne, at der kunde være Anledning til at gjøre en eller anden Modification ved Ansættelsen, men det er netop deri, at det Betryggende, om jeg saa maa sige, ved Indkomstskatten ligger, at der er bestemte Regler for dens Paaligning, og at der for den Paalignede er Mulighed for, at kunne godtgjøre for Andre, og navnlig for Overstattecomissionen, hvorledes hans Stilling er. Bestemmelsen kunde maastee gaae an, eller i alt Fald taales ligeoverfor Contingentstyret. Det ærebe Medlem siger: Ja, det kunde den nok; men jeg tør dog sige, at heller ikke dette vilde være Tilfældet, dersom man ikke samtidig, dermed vilde forsøge paa at løse en Opgave, som jeg ikke troer er løselig, nemlig at opstille bestemte Regler for Formue- og Leilighedsbestatning. Dersom man kunde dette, saa kunde dette Forslag maastee bruges ved Contingentstyret; men ved Procentstyret anseer jeg det for aldeles umuligt uden tillige med det Samme at slaae en tyk Streg over Indkomstskatten og sige: Det skal være Formue- og Leilighedsstat.

Et Spørgsmaal, som har fremkaldt forskjellige Bemærkninger, navnlig det om Eben, finder jeg mig ogsaa foranlediget til at sige et Par Ord om. Jeg vil da udtale, at jeg for mit Vedkommende ikke sætter Priis paa den Betryggelse, der skal ligge i disse Edsafslæggelser, og selv om jeg kunde see nogen Betryggelse deri, saa siger jeg, at jeg hellere vil opgive denne Betryggelse, naar jeg derved skal udsætte mig for at besvare et Mennekses Samvittighed, end jeg vil det Modsatte. Jeg troer ikke, at Eben er istand til at binde nogen sandhedstjærkelig Mand mere end hans Følelse og Bevidsthed om, hvad der er hans Pligt, men jeg maa give det ærebe Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgtreds Ret i, at ved det Slags almindelige Eder, som disse, kunne Folk usfordarende komme til at bryde dem og derved skaffe sig en Dyrde paa deres